

Húsvéti örömhír

Nemrégiben sétáltunk feleségemmel egyik reggel Panni picilányunk kíséretében, és arról beszélgettünk, vajon milyennek lát bennünket Isten. Ez nálam visszatérő téma – akadt is, aki csodálkozott rajta, hogy egy lelkipásztor ilyeneken gondolkodik; mondtam is neki, hogy ezt teszem főállásban, sőt másokat is ennek a kérdésnek a feltevésére, Istentől jövő válasz keresésére bátorítok, ez a hivatásom.

Aztán hazaérkezve a babakocsis sétáról igeolvasásomban éppen a Zakariás könyvének 3. része következett az olvasásban. Úgy éreztem, Isten azonnal választ adott kérdéseimre. Az angyali jelenés Jósua főpapról, Jócádák fiáról szól, nagyon különleges, összetett, kifejező képet mutatva róla – s talán kicsit rólunk is.

Először is Isten színe előtt áll – mint mi valamennyien: figyelmének előterében zajlódik az életünk, elsődleges értékelését maga az Úr adja meg, az Ő végső szava számít. Az Ő jelenléte a legmeghatározóbb körülmény, akármi más venne körül vagy hangoskodna is körülöttünk.

Van is hangoskodás, a Sátán szintén főállásban vádol – persze csak miután felismertük a Szent jelenlétét... azelőtt persze vezetett és bátorított a bűnre, most pedig le akar húzni a mélybe általa. De a Kegyelem Ura már nem enged, elnémítja, messze zavarja rosszakarónkat. Utána foglalkozik velünk, miután biztonságos jelenlétébe vont.

A megállapítás, hogy emberéletünk szennye rajtunk, nem vita-, hanem ténykérdés. De Istent ez a legkevésbé sem lepi meg: „önhatalmúlag” rendelkezik, kegyelem által megtisztít. Nem elveszi rangunkat – amely ha nem is főpap, de Isten teremtménye és képmása, gyermeke, tanítványa –, hanem ahhoz felemel. Ez az ő stratégiája, pedagógiája: megtisztít, felhatalmaz, rangra emel. És kér, figyelmeztet, hogy ebben az új életben, lehetőségben járjunk.

Mindennek árát Jézus Krisztus fizette meg, hogy ez ilyen „egyszerűen” működhessen. Az ő nagypénteki áldozata nyitja meg az utat a kegyelemre, a megtisztulásra, húsvéti győzelme pedig az új és örök életre. Dicsőség neki mindörökre!

Boros Dávid
ügyintéző lelkipásztor

Bármennyire ismerjük a húsvéti történetet, ajánlom a jelölt igazszakaszt elolvasni a Bibliából, mert akkor sokkal több lesz számunkra e róla szóló írás üzenete.

MÉG A HALÁL SEM TUDTA MEGSEMMISÍTENI a Jézushoz ragaszkodó nőtanítványoknak Mesterük iránti szeretetét, mert a Jézussal kapcsolatos *szeretet erősebb, mint a halál* (Vö. Énekek 8,6). Ez a szeretet legyőzi azokat az akadályokat, amelyeket a következetes emberi gondolkodás támaszt. Igyekeznek Jézusnak legalább az emlékét megőrizni azért, hogy bebalzsamozzák azt a drága testet, mely annyi jótéteménynek az eszköze volt az ő számukra is, amíg köztük járt. – Noha ⇒

A SZENT TEST OSZLÁSA ELLENI AKCIÓJUK nélkülözi a Jézus által hirdetett feltámadási hitet, mégis benne van az örök embernek a halál elleni örök tiltakozása. Igaz, hogy még csak a múmiakészítés egyiptomi szintjén, de mégsem tudja végső állapotnak elfogadni az örök életre programozott ember a halált. Az asszonyok nem félnek, mint a tanítványok, mert a Jézus iránti *szeretetük kiűzi belőlük a félelmet* (1Jn 4,18). Reménységük sem lehetett arra vonatkozóan, hogy a lepecsételt sírt éppen őérettük megengedik fölbontani a katonák. Azok a katonák, akik éppen a pecsét bonthatatlanságáért felelősek, akiket éppen a pecsét alatti holttest őrzésével bíztak meg. Reménységük tehát nincs, de van szeretetük, és ez mindig jó iránytű a kilátástalannak látszó cselekvések számára.

ELEVE TAGADJA A FELTÁMADÁST, amit az asszonyok a test számára készítenek. A tanítványok szintén megfélekednek a harmadnapra ígért feltámadásról, tehát nem is hitték benne. Ellenkező esetben a sír körül állva ujjongó örömmel, pálmaágakkal várják az asszonyokkal együtt a sírből diadalmasan kilépő, halált legyőző Urukat. De ilyesmiről szó sincs! S mindez azt bizonyítja, hogy a feltámadás ténye nem a mi hitünkötől és reménységünkötől függ. Isten szuverén cselekedete ez, s kinek-kinek, amikor eljön a maga ideje, objektív tényé válik számára, s mindazok számára, akik tanúi lehetnek.

NEM EMBERI KÉZ HENGERÍTI EL A KÖVET a sírról. Maga Isten nyúl bele a világ történelmébe, hogy véget vessen a halál uralmának. Az életet teremtő Isten számára nem akadály a halált rögzíteni akaró emberi erőlködés köve és pecsétje. Még akkor sem, ha a sírkő határkő az ember számára. De a határkőn túl nem a semmi van, hanem egy másik ország, egy másik világ! Halálon át vezet az út az életbe! Az ember mindig hajlamos arra, hogy Isten lehetőségeit beszűkítse a maga lehetőségeinek korlátjai közé. Húsvétkor azonban égi fényözönben derült ki, hogy a sírkő csak az **emberi** lehetőségek végét jelenti. Isten lehetőségei azonban végtelenek!

VÉGSŐ KÉTSÉGBEESÉS ELŐTT ÁLLNAK az üres sír láttán az asszonyok: még az ő új életükre, tisztaságukra emlékeztető drága test sem lehet az övék? Vele még a legdrágább emlékeiktől is megfosztották őket. Hogy ilyen állapotukban hathatós vigasztaláshoz jussanak, ehhez valami emberfeletti dolognak kell történnie, s ennek szavakba öntése is emberfeletti feladat. A feltámadás merőben új tényét tehát legelőször angyali ajkak fogalmazzák meg. Az sem véletlen, hogy □

AZ ISTENI MÁSVILÁG KÉPVISELŐJE EGY IFJÚ. Az örökkévalóság világában „*idő nem lézen*” (Jel 10,6), tehát nincs megöregedés, csak örök ifjúság. Az emberi élet legszebb kora, az ifjúkor állandósul a megdicsőült test ruhájában az örök élet távlataira, s ennek lenyűgöző nyitánya az első zsenének, Jézus Krisztusnak a feltámadása (1Kor 15,20-23). A mennyei küldött ifjúsága jelenti továbbá a feltámadás tényének, Isten új teremtésének soha el nem évülő mivoltát.

„NE FÉLJETEK!” – ÍGY KEZDŐDIK AZ ÖRÖMHÍR a feltámadásról. Most már nem kell félnetek sem a haláltól, sem a vele kapcsolatos titokzatos dolgoktól, sem a túlvilág isteni küldöttétől, mert a feltámadt Jézus Krisztus ugyanaz a könyörülő és irgalmas Úr, mint aki halála előtt volt. Aki dicsőséges mennyei létmódra támadt fel ugyan, de ezen a földön és ebből a földi testből, amelyben mi is itt tartózkodunk, s amelyből mi is lelki testben támadunk fel Őáltala. Ne féljete, mert most már nem a halálról, hanem az életről, annak igazi teljességéről van szó – a ti számotokra is!

„A NÁZÁRETI JÉZUST KERESITEK, AKIT MEGFESZÍTETTEK...” Az angyali bizonyágtétel ott kezdődik, ahol az asszonyok hite tart: a kereszthalálnál. Mert e nélkül nem lehet beszélni Jézus feltámadásáról. Az isteni üzenet Jézusban is mindig alkalmazkodott az ember befogadó képességéhez, s mindig ott kezdi az evangélium hirdetését, ahol az ember tart. Az asszonyok számára annyira új ez az üzenet, hogy még örülni sem tudnak neki, s csupán annyi érkezik be terméketlen tudatukba, hogy a keresett Jézus nincs itt.

HOL VAN JÉZUS? Azt már fájó szívvel tudomásul kell venniük, hogy Jézus nincs már az általuk felfogható élők között, most meg arról értesülnek, hogy a halottak között sincs. Hol van hát akkor? Más létformát, más valóságot el sem tudnak képzelni az ember számára, mint a földön élést és a halált. Legfeljebb arra gondolnak iszonyú rémülettel, hogy a szent testet halálában újra meggyalázták azzal, hogy a Gyehenna szemétdombjára vetették. De Jézus teste nincs a Gyehennában sem. Hol van hát?

A FELTÁMADÁS ÚJ, HALHATATLAN LÉTMÓDJÁBAN, mely ismeretlen volt eddig az emberek előtt. Ha Jézus nem látható testileg, ez nem azt jelenti, hogy nincs, csupán azt, hogy az emberek számára nem mindig érzékelhető. De ami nem érzékelhető, az még lehet nagyon is valóságos. Éppen Márknál olvassuk Jézus egyik megjelenéséről, hogy más formában jelent meg. Az angyali *„nincs itt”* utal arra az egészen más dimenzióra, amelyikben Jézus él. A mi tér-idős dimenziónk egy véges, halódó létforma. Az **Ő** új élete olyan emberi élet, amelyen nincs uralma többé a halálnak, az elmúlásnak: az isteni örök élet dimenziója ez! Erre a sajátos új létformára a feltámadás csodáján át lehet megérkezni, s Jézus Krisztus a mi Urunk az első, aki ide megérkezett hozzánk hasonló emberi testéből.

„FELTÁMADOTT!” Nem megszületett, nem tovább élt, és nem erre a földi életre támadt fel. Ezért merőben más, mint akár az **Ő** feltámasztási csodái által életre kelt emberek feltámadása. Azok erre az életre támadtak fel, ebbe a létformába jöttek vissza, s a halál újra előttük volt. Jézus Krisztus az első, aki győztesen lépte át a halál vonalát. Mivel nem volt benne bűn, a sátán nem tarthatta fogva a bűnadósok haláltömlöcében. Sőt, mivel a mi bűneink zsoldját is kifizette váltságshalálával, mindnyájunk számára megnyílt az új létforma lehetősége: a halhatatlan, dicsőséges örök élet. Mind ennek az **Ő** húsvéti feltámadása a bizonyítéka és a biztosítéka. *„Én élek, és ti is élni fogtok!”* – jelenti ki számunkra a feltámadó és feltámasztó Úr.

A FELTÁMADÁS EVANGÉLIUMÁNAK HALL-GATÁSA éppúgy össze van kötve annak továbbadásával, mint minden isteni igének a hallgatása. Egyelőre nem mindenkinek, csak a tanítványi közösségnek kell megtudnia a boldogító valóságot: Jézus él! Előbb ugyanis az **ő** hitüknek kell feltámadnia a csalódás sírjából, hogy majd pünkösdkor a Szentlélek formájában beléjük költöző Krisztus megkezdhesse velük és általuk a nagy missziós korszakot. És akkor minden ember számára hirdetniük kell majd: Feltámadt a Krisztus és örök életünk van **Ő**benne! De máris hirdetni kell a feltámadás evangéliumát mindazoknak, akik még csak nyitott sírt láttak, s még nem találkoztak a feltámadott Jézus Krisztussal.

OLYAN DOLGOKAT KELL HIRDETNIÜK Jézus nő-tanítványainak, amelyet még ők maguk sem tudnak felfogni. Ezért a hír félelemmel tölti el őket. De éppen ez a félelem jelzi, hogy itt nem evilági, nem az ember által ismert törvények szerint lefolyó esemény történt. Ez a félelem jelzi a feltámadás természetfeletti eseményének komolyan vételét. Bizony ez a komolyság napjainkban a húsvéti eszem-iszom szokásaiban igen-igen megfogytakozott még tanítványi körökben is. Tegyük hát szent komolysággal ünneplésünk központjába magát az ünnepeletet, a feltámadott Jézust, aki földi működésére feltámadásával tette rá a koronát, s aki a mi földi életünk végét sem a sírban, hanem az örök életre való feltámadásban jelöli meg!

Balog Miklós

Befejezésül hadd fejezze ki ezt egy erről szóló vers:

FELTÁMADÁS

*Csodák csodája volt, ha rég
feltámadt egy halott.
Dicső hatalmáról az Úr
ilyen jelet adott.*

*De újra meghalt, újra gyász,
új kín következett.
Sírtak megint keservesen
a fájó vesztesek.*

*A gyászból egy is oly elég!
E földi lét ilyen,
így változik a jó, a rossz,
s a rossz alig pihen.*

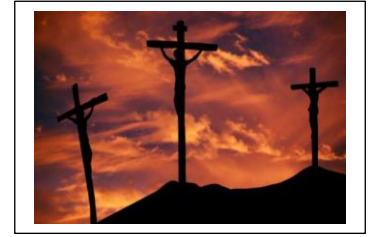
*De kit majd feltámaszt az Úr
az utolsó napon,
annak nem árt többé halál,
sem gyötrő fájdalom.*

*Fárasztani sem fogja már
fogyó életkora,
örök életre támad fel,
és meg nem hal soha!**

*Feltámadás: Balog Miklós: Kévéim – 281

ÁLDOZAT és annak HÁTTERE

Húsvéthoz közeledve az Úr több forráson keresztül elém hozta, milyen áldozatokat hozok Érte és másokért, és mibe kerül ez nekem. Maga az Úr Jézus is megnyilatkozik arról, hogy az özvegyasszony két fillére értékesebb, mint akik a fölöslegükből adnak meg se érezve annak hiányát.

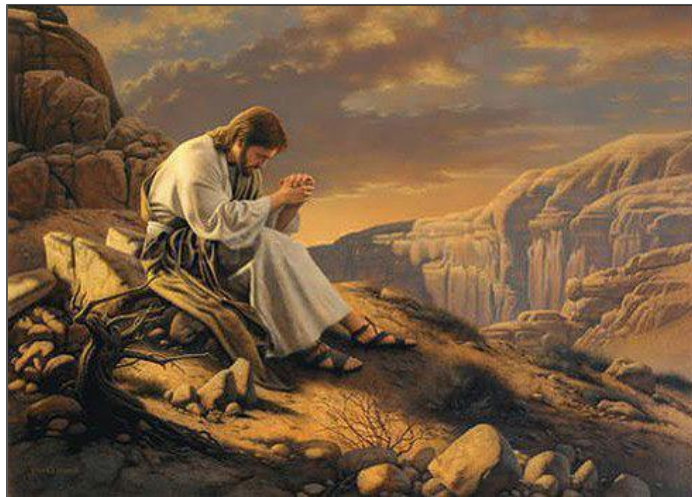
Az egyik ilyen gondolatébresztő forrás Balog Árpád testvérem bizonyágtétele volt az építkezésük idejéről. Elmondta, hogy az akkori nagyon szűkös anyagi körülmények közepette (pénz)jutalmat kapott a munkahelyén, de Istenünk arra indította, hogy egy még nehezebb körülmények között élő munkatársának adja oda. Hazaérve felesége is egyetértett döntésével. Milyen áldás egy ilyen egység, és milyen szép áldozat volt az Úr előtt.

A hallottak elindítottak bennem egy gondolatsort 3 más és más helyzetről, amit szeretnék megosztani testvéreimmel tanúságképpen.

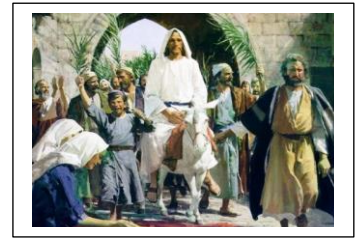
1. Egység és áldozat a következő eset is a Bibliából, de valami egészen más!!! Anániás és Szafira is egységben voltak, de képmutató áldozatuk és hazugságuk az életükbe került. Pedig ők is adakoztak a közösségnek, de milyen szívvel?!
2. Házasságunkat friss diplomásokként úgy kezdtük, hogy fizetésünk pont egyforma volt és megegyezett a cégünknel a takarítónői fizetéssel (nem lebecsülve azt a munkát sem). Szóval nem vetett fel a pénz minket, de jó volt megtanulni az Úrral való járás közben, hogy gondoskodik rólunk, és adakozásunk után sem szűkölködtünk. Örömmel hoztunk áldozatot és ezt egységben tehattük. A mai napig megmaradt bennünk az adakozásra való készség, de ez már nem elsősorban áldozat, sokkal inkább a sáfárság megélése. Egy ilyen eset volt a munkahelyemen a tárgyjutalom-osztás kapcsán, amit minden év decemberében osztanak ki. Több, mint 20 év munkaviszony után főnököm úgy döntött, hogy a részlegünkből én kapom a tárgyjutalmat, ami minden évben más és más értékes háztartási gép vagy elektronikai eszköz volt. Csak azon drukkoltam, hogy ne mosogatógép legyen, mert kettőnknek minek, és egyébként se fért volna el a tömblakásos konyhánkban. Mit ad Istenünk? Pont egy mosogatógépet. Eldöntöttük, hogy odaajándékozzuk egy családnak, kiknek öröme mindenért kárpótolt. De ez nem volt áldozat, mert ez nekem nem került semmibe, csak sáfárságra kaptam valamit, aminek meg kellett keresni az új tulajdonosát. És ez mindig egy érdekes és örömteli kihívás az Úr előtt tusakodva.

3. Még egy áldozatról szeretnék írni, ami legnagyobb és a legértékesebb volt. Az Úr Jézus élete. Hogy mi volt a válasz a Gecsemáné kerti imádságra, hogy „ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár”? Nincs leírva. De talán valami ilyesmi: Fiam, nagyon szeretlek téged, de nincs más lehetőség az emberiség megmentésére. Gyönyörködöm benned fiam, bár fáj a gyötrelmed, mégis tudom, hogy vállalni fogod ezt a rettenetes áldozatot. Vidd véghez küldetésed, hogy az embereknek ne kelljen elveszniük! Ez egy örök, tökéletes és nagyon drága áldozat volt az Atya részéről és a Fiú részéről egyaránt, aminek a mozgató rugója a szeretet és az engedelmesség volt. Legyen a mi tetteinknek a háttérében is ez a lelkület.

Molnár István

Virágvasárnapi üzenet - nem csak virágvasárnapra

A húsvétot, Jézus keresztre feszítését és feltámadását számtalan fontos esemény előzte meg. Az egyik ilyen a virágvasárnapi, amikor Jézus bevonult Jeruzsálembe. Máté 21:1-11.

Már ez is egy prófécia beteljesedése volt. De mi is történt akkor ott pontosan?

Ahogy közeledett Jézus a tanítványaival Jeruzsálemhez, a városba történő bevonulásához – hogy Zakariás próféta által mondottak is beteljesedjenek – szüksége volt egy számárra. S ez, az előttük lévő faluban rendelkezésére is állt, de az elhozatalát két tanítványára bízta.

Minden utasítással ellátva indította őket útnak, még a felmerülő akadályokra is felkészítette, hogy szükség esetén mit mondjanak, hogy küldetésüket tudják teljesíteni.

Úgy gondolom, hogy velünk is így van Isten, hogy ha ránk bíz valami feladatot, még ha nem is tűnik túl bonyolultnak, de előtte felkészít minket, hogy mit tegyünk, mondjunk, stb. Bennünk is sokszor felmerül az a kérdés, hogy „Mi lesz, ha...?”, de Jézus sok „ha” kérdésre előre válaszol.

Isten minden felmerülő kérdésre, akadályra ad választ, ezzel bátorít is minket egy bizonyos feladat elvégzése előtt (is).

Továbbá azt olvashatjuk a történetben, hogy minden úgy történt, ahogyan Jézus előre megmondta azt a tanítványainak. Biztosan mi is tapasztaltunk már ilyet, hogy ha Jézussal járunk, az Ő tanítványai vagyunk, sokszor (lehet nem mindig!) előre megmutat nekünk dolgokat, mielőtt cselekednünk kell.

A tanítványok engedelmeskedtek és ha esetleg nem is egy felemelő szolgálatra bízta meg őket Jézus – csak úgy elhozni egy megkötött szamarat -, de teljesítették küldetésüket.

Nekünk is így kell tennünk, ilyen tanítványi lelkülettel kell élnünk, hogy ha talán egy furcsa feladatot is bíz ránk Urunk, tegyük meg, engedelmeskedjünk, a még esetleg nem túl kellemes szolgálatban is.

A gondolatot tovább pörgetve, szolgálataink közben törekedjünk arra, hogy megkötött „szamarakat”, az ördög által megkötözött embereket „oldjunk el” kötelékeikből és vezessük Jézus elé. Hiszen az Úrnak szüksége van rájuk (is) és nekik is az Úrra!

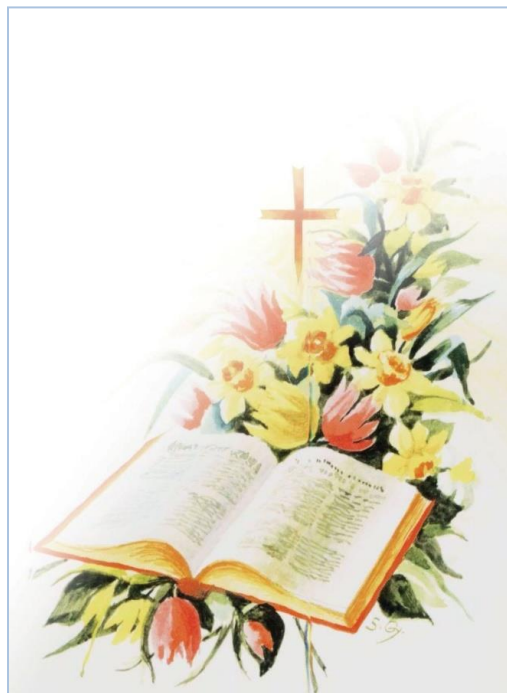
Ehhez szükséges engednünk, hogy először a mi életünkbe vonuljon be Jézus, ahogyan annak idején Jeruzsálembe ment be!

Talán furcsán fog hangzani a következő gondolatom, ezzel senkit nem szeretnék megbántani, de számomra még egy olyan fontos üzenetet is hordoz a történet, hogy legyünk mi is Isten „szamarai”, vagyis olyan emberek, akiken keresztül, illetve akiken, be tud Jézus vonulni más emberek életébe is!

Engedjük, hogy Jézus nap mint nap bevonulhasson az életünkbe és rajtunk keresztül mások életébe is, hogy együtt tudjuk mondani: „Hozsánna a Dávid fiának! Áldott, a ki jó az Úrnak nevében! Hozsánna a magasságban!” Máté 21:9

Nagy Krisztina

Megköötözöttség a szabályok követésekor

Szabálykövető embernek tartom magam, olyannak, aki felelősségteljesen viselkedik, cselekszik. Ebből kitalálhatják a testvérek, igen, első gyerekként születtem annak idején 😊 A szabályokhoz való túlzott ragaszkodás azonban okozhat megköötözöttséget. Furcsának tűnhet ez a mondat, hisz a szabályok azért vannak, hogy védjenek minket, nem? Munkahelyemen sokszor játszom a csendőr szerepét: megyek leellenőrizni, betartják-e mások a szabályokat. Az esetek 95%-ában egyszerű, fekete-fehér ez a dolog: van rajta maszk vagy nincs, viseli a munkavédelmi cipőt vagy sem. Mivel ezeket a cég biztosítja, az nem lehet kifogás, hogy az illető nem kapott. Ha valaki asztma miatt nem tudja hordani a maszkot, és van róla orvosi papírja, akkor hordhat arc védő pajzsot. Minden olyan egyértelmű, biztonságos, nem kell minden egyes esetet megharcolni, megimádkozni. A munkaköri leírásomban szerepel, hogy jogom van ilyenkor rászólni a másik emberre, hogy tartsa be a szabályt. Azért van benne konfliktus helyzet is: menjek-e oda és mondjam ezt meg, vagy tegyek úgy mintha nem is láttam volna? Az én személyiségeimtől távol áll a konfliktus helyzet felvállalása, de hála az Úrnak egyre jobban sikerül ezt megtennem. Ebben persze az is benne van, hogy nem csak megkövetelem a szabály betartását, hanem példát is mutatok annak betartásában. Ez egyértelmű, hogy példamutatás nélkül nem várhatnám el ugyanezt a kollégáktól. Legszívesebben nem szankcióval szeretném elérni másoknál a szabályok betartását. Az angolban van egy mondás: stick or carrot (bot vagy répa, azaz büntetés vagy jutalmazás). Nagyon nehéz azt elérni, hogy ne csak akkor tartsák be a szabályt, ha ott a külső kényszer (aki ellenőrzi őket), hanem fogadják el, a szabály az ő védelmüket szolgálja és ezért kell azt betartani.

A szabálykövetés átszövi a munkahelyemen kívüli életemet is. Igyekszem betartani a szabályokat pl. sofőrként, biciklisként és gyalogosként is. Valahogy a munkahelyi dolgokat átviszem a magánéletre és itt is elvárom, hogy kövessék a jó példámot. Nem kellene meglepődnöm, hogy a nem munkahelyi helyzetekben még kevesebben tartják be a szabályokat. Itt nem úgy van, hogy ha meglátnak, akkor már húzzák is fel a maszkot a megfelelő pozícióba. Szabálykövetőként nem értem meg azokat, akik nem tartják be a szabályokat, kikapukat keresnek és csak a szankció elkerülése miatt tartják be a KRESZ-t, azaz ha a rendőrök is a közelben vannak. Az olyan rutinszerű lenne, ha mindenki betartaná a szabályokat, soha nem lenne belőle konfliktus helyzet, az én kezemben maradna a kontroll és nem kellene az Úrban bíznom az életemnek ezen területén is. Az a legnagyobb gond, hogy mikor a szabályok megszegésével találom szembe magam, akkor azon nagyon fel tudom húzni magam. Az Úr Jézus mostanában hívta fel rá a figyelmemet, hogy ha ennyire szabálykövető vagyok, akkor mindig, minden szabályt be kell tartanom, nem? Mi

van akkor, ha átszaladok a piroson a zebrán, hogy elérjem a villamost, vagy amikor felmegyek a járdára biciklivel (de nem tolom azt), hogy elkerüljem a dugót és gyorsabban haladjak? Ezen elszégyelltem magam és a farizeusok jutottak eszembe. Múltkor házicsoporton beszélgettünk arról, hogy mindnyájan menekülünk valahonnan valahová. Az Úr rámutatott, hogy sokszor én a szabályok közé menekülök, mert ott, ahogy írtam korábban a kontroll az én kezemben van. Sokszor görcsösen ragaszkodom a szabályokhoz. Az élet minden részében vannak szürke területek, ahol, ha csak a szabályokat látom, akkor farizeussá válok. Pl valakinek segítségre van szüksége, de én sietek Istentiszteletre, nem állok meg, nehogy elkéssek. Igenis Istentől kell bölcsességet kérni ezekben az esetekben, nem lehet automata üzemmódra váltani. Közeledéskor ne várjak el semmit, mert nagy valószínűséggel csalódnai fogok. Amikor én betartom a szabályokat és ezzel feltartóztatok másokat, abban benne van egy konfliktus helyzet. Főleg vezetéskor jön ez elő belőlem: szinte hallom a másik gondolatait, amit más sofőröktől hallottam hasonló helyzetekben: női sofőr, adja vissza a jogsiját stb. Azt is le kellene tennem, hogy ne érdekeljen mások véleménye, jobban mondva válogassam meg, Kinek a véleménye fontos. „...nem embereknek akarunk tetszeni, hanem a szívünket vizsgáló Istennek.” 1Thessz. 2:4 Amikor másoknál látok szabálytalanságot, próbáljam meg szétválasztani ezt magától az embertől, ahogy az Úr Jézus is tette: csak a rossz dolgot utáljam, magát az elkövetőt pedig szeressem. Nem tudom éppen miért szegte meg az adott szabályt, lehet azért siet, mert épp a kórházba kell beérnie.

Húsvét előtt az az imádságom, segítsen meg az Úr Jézus ennek meghalnom, hogy ebből megszabadulva, feltámadva tudjam élni az életem az Ő dicsőségére!

Lévai Szilvia

Lelóczy Gyula:

Egy megdöbbenő történet

George Thomas plébános volt New England-nak egy kis városkájában.

Húsvét reggelén, amikor zsúfolt templomában felment a szószékre prédikálni, egy régi, rozsdás, rozoga madárkalitkát vitt magával és letette a szószék párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian várta, mi fog itt történni. A plébános elkezdte a prédikációt:

Amikor tegnap végigmentem a Főutcán, szembe jött velem egy fiatal gyerek, kezében lóbálta ezt a madárkalitkát, és a kalitka alján három kis vadmadár lapult, reszketve a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiút és megkérdeztem:

– Na, mit viszel magaddal?

– Csak ezt a három vacak madarat – felelte.

– Aztán mit akarsz csinálni velük? – kérdezősködtem.

– Hazaviszem őket és szórakozom velük – felelte. – Feldühítem őket, kihúzom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Élvezni fogom.

– De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?

– Ó, van otthon két macskánk – mondta a fiú –, azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük.

Hallgattam egy kicsit, aztán ismét megszólaltam:

– Fiam, mennyit kérsz a madarakért?

– Nem kellenek magának azok a madarak, atya. Hiszen azok csak vacak szürke mezei madarak. Még énekelni sem tudnak. Még csak nem is szépek.

– Mennyit akarsz értük? – kérdeztem ismét.

A fiú végignézett rajtam, mintha megbolondultam volna, aztán megmondta az árat: tíz dollár. Kivettem a zsebemből a tíz dollárt, odaadtam a gyerekeknek. A fiú letette a kalitkát a földre és egy pillanat alatt eltűnt.

Én aztán felemeltem a madárkalitkát, elvittem a közeli parkba, ott letettem, kinyitottam az ajtaját, és szabadon engedtem a madarakat.

Miután Thomas plébános elmondta a kalitka történetét, mindjárt egy másik történetbe kezdett:

Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt. A Sátán épp az Édenkertből jött és büszkén dicsekedett:

– Az egész emberiséget a kezeim közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az enyémeik!

– Mit fogsz csinálni velük? – kérdezte Jézus.

– Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket, hogyan házasodjanak és hogyan váljanak el egymástól; feldühítem őket, meg arra is megtanítom, hogyan gyűlöljék és kínozzák egymást; hogy részegeskedjenek és kábítózzanak; arra, hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel és öljék egymást. Nagyon fogom élvezni – mondta a Sátán.

– Mit csinálsz majd velük akkor, ha elegend lesz a játékból?

– Megölöm őket! – felelte a Sátán.

– Mennyit kérsz értük? – érdeklődött tovább Jézus.

– Nem kellenek neked azok az emberek! Nem jók azok semmire! Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak. Leköpnék, megátkoznak és megölnék. Nem kellenek ők neked!

– Mennyit kérsz? – kérdezte újból Jézus.

A Sátán végignézett Jézuson és megvető gúnnyal mondta:

– A véredet, az összes könnyedet és az egész életedet!

Jézus így szólt:

– Megegyeztünk! – aztán kifizette az árat...

Ezzel George Thomas plébános fogta a madárkalitkát és lement a szószékről.

Forrás: Marana Tha
Beküldte: Szúkné Pápai Adrien

Jézus Feltámadt!

Jézus Krisztus! A Kereszten,
Bünterheimet én is rátettem,
Minden úgy történt, ahogy meg van írva,
Feltámadt! nincsen a kő sírban.

A keresztből, gyümölcsöt termő fa lett,
Töviskoszorújából tündérgert növekedett,
Szenvedéséből, sok új élet sarjad,
A kinyíló rügy, mind virágba fakad.

Értelmem nehezen, de a lelkem érti,
Didergő szívemnek, szeretete gyógyír,
Úr Jézus! Köszönöm, hogy egyszer álmomban,
Felhőből kilépve, a föld lakóit ölelted karodban.

Feltámadt Krisztus! Világ Megváltója,
Kiáradó szereteted a föld megtartója,
Vigasztalom vagy, erőt, békét adsz, ha kérem,
Bűnöm bocsánatára, kegyelmedet várja a lelkem.

Menyhárt Dánielné

Szerkesztette: Nagy Krisztina
Belvárosi Baptista Gyülekezet Miskolc, Soltész N.K. u. 46/A.